

Številka osem.

Otroci so hiteli v tropah iz šole. Tu nekaj, tam nekaj se jih je odcepilo od množice, da se je znatno manjšala. Končno jo je mahal Vetrhov Janko sam po samotni poti domov. Naenkrat je krenil raz pota in se vsedel pod bližnjo hojo. Izvlekel je iz torbice tablico, znak učenca prvoletnika, in nekaj časa ogledoval cele vrste načrtane številke štiri, katero so se isti dan učili; nato pa je segel po gobici in izbrisal vse do zadnje

Iz okrogle puščice je iztresel črtalo ter jel skrbno in počasi pisati številko osem. Ko je bila tablica polna, pobral je svojo ropotijo in jo ubral proti domu.

Doma so sedeli oče ravno pri rezilnem stolu in obrezavali z rezilnikom ročaj za neko orodje. Janko, kojemu je plesala številka osem vso pot pred očmi, ni mogel več premagati svojega znanja. Pokazal je očetu načrtane vrste številke osem, češ, da so jo pisali v šoli. Toda opekel se je! Oče mu niso tako hitro verjeli, ampak ga resno pogledali in vprašali: „Torej to številko ste se danes učili?“ Janko je nekako boječe prikimal. To je bilo očetu dovolj, a vendar so nadaljevali: „Tako, zadnjič ste imeli še številko tri, sedaj ste pa naenkrat preskočili na osem? To ni res!“ „Da, na to številko ...!“ rekel je v zadregi Janko. „Lažeš!“ zavrnilo so ga oče in ostro pogledali. „Ti si se številko osem od mene navadil. V tvoji računici je številka osem zgoraj in spodaj lepo sklenjena, dočim moja številka osem zgoraj reži, kakor klešče in tvoja je prav taka. Pripoznaš li sedaj, da lažeš?“ Janko je zrl molče v tla in prikimal.

Oče so mu prisodili nato osem gorkih s palico za osmico, s katero jih je hotel „nabarvati“; toda, ker jih je znal tako dobro posnemati, posilil jih je smeh in odpustili so mu kazen za to pot.

Janku pa drugi pot ni več kaj tacega prišlo na misel.

